

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 402/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., T., zastúpeného advokátom JUDr. P. D., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu majetku a vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 283/2002 a jeho rozsudkom z 19. decembra 2006 a Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/249/2011 a jeho rozsudkom z 1. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. apríla 2012 doručená sťažnosť J. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorá bola doplnená na základe výziev ústavného súdu podaniami sťažovateľa doručenými 9. a 20. júla 2012, ako aj 6. augusta 2012. V sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na ochranu

majetku a vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 283/2002 a jeho rozsudkom z 19. decembra 2006 a Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/249/2011 a jeho rozsudkom z 1. decembra 2011.

Z obsahu doplnenej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na ochranu majetku a vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, pretože všeobecné súdy *„nevykonali ním navrhnuté dôkazy výsluchom svedkov..., ktorých výpovede pokladá za potrebné na zistenie skutkovej pravdy, za účelom vynesenia spravodlivých rozsudkov“*.

Porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny podľa neho spočíva v tom, že *„súdne konanie vo veci trvá cca 10, až do doby právoplatného rozsudku...“*.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že základné právo sťažovateľa na ochranu majetku a vlastnícke právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 283/2002 a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/249/2011 porušené bolo. Okrem toho žiada, aby ústavný súd zrušil rozsudky okresného súdu z 19. decembra 2006 a krajského súdu z 1. decembra 2011 a vec im vrátil na ďalšie konanie.

Domáha sa aj priznania finančného zadost'učinenia v sume 7 000 € a náhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd preskúmal vec sťažovateľa aj z hľadiska existencie ďalších dôvodov na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to predovšetkým z hľadiska toho, či mu sťažnosť bola doručená v zákonom ustanovenej lehote (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) a či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) postupom okresného súdu a krajského súdu

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 96/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 212/06, IV. ÚS 103/07) sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie týchto práv označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd pri skúmaní porušenia základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov a v primeranej lehote zohľadňuje aj to, či u sťažovateľa objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v jeho veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o porušení tohto základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny (IV. ÚS 226/04, IV. ÚS 202/2010).

Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (IV. ÚS 103/07).

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na obsah a účel základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny základom rozhodujúcim pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti sťažovateľa ústavným súdom.

Ústavný súd konštatuje, že v čase, keď mu bola sťažnosť sťažovateľa doručená, t. j. 25. apríla 2012, už bol odstránený stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľ nachádzal po celý čas trvania konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 6 C 283/2002 a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/249/2011. V danom prípade označené konanie okresného súdu v spojení s konaním na krajskom súde totiž skončilo 22. februára 2012, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu sp. zn. 6 C 283/2002 z 19. decembra 2006 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co/249/2011 z 1. decembra 2011.

Ak bol sťažovateľ toho názoru, že v označenom konaní okresného súdu a krajského súdu dochádza k zbytočným priet'ahom a trvá neprimerane dlho, mohol sa domáhať ochrany svojho základného práva podaním sťažnosti ústavnému súdu v takom štádiu tohto súdneho konania, v ktorom sa ešte mohol naplniť účel sledovaný takouto sťažnosťou (obdobne III. ÚS 61/98, II. ÚS 280/08).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyhodnotil sťažnosť sťažovateľa v tejto časti za zjavne neopodstatnenú, a preto ju po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Tú časť sťažnosti, v petite ktorej sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 283/2002 a jeho rozsudkom z 19. decembra 2006 a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/249/2011 a jeho rozsudkom z 1. decembra 2011, ústavný súd odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia sťažnosti konštatuje, že sťažovateľ napriek tomu, že je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, svoju sťažnosť, ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupmi a rozsudkami okresného súdu a krajského súdu, riadne vecne a konkrétne neodôvodnil (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ iba uvádza, že všeobecné súdy „nevykonali ním navrhnuté dôkazy výsluchom svedkov..., ktorých výpovede pokladá za potrebné na zistenie skutkovej pravdy, za účelom vynesenia spravodlivých rozsudkov“.

V súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti ústavný súd opätovne uvádza, že sťažovateľ je zastúpený advokátom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (obdobne II. ÚS 117/05).

Keďže sťažnosť sťažovateľa v tejto časti nespĺňa zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. III. ÚS 604/08, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 210/2010), ústavný súd ju preto z tohto dôvodu odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2012